

CAPÍTOL I

D'ençà que Grace anava a la seua tomba recollia tots els regals que la gent havia anat deixant-li al terra. Alguns hi deixaven ossos de peluix, uns altres, les típiques polseres que venen a les tendetes del mercat de la plaça, objectes personals, cartes d'agraïment i fins i tot, uns quants croissants de xocolata que tant li agradaven a ell, com si poguera menjar-se'ls, va pensar amb ironia. Com el trobava a faltar! *Si pogueres veure tot el que has aconseguit, no t'ho creuries. Has assolit el que sempre havies somiat, ajudar a canviar el món.*

En això pensava Grace mentre tornava a casa. Com tots els diumenges des que va morir Ed, s'arribava al cementeri després de dinar, anava a la seua tomba i recollia cada regal que la gent havia anat deixant. Després, caminava pels carrers de València i anava a alguns dels llocs on solien anar tots dos plegats. Alguns pensarien que feia açò per enfonsar-se en la nostàlgia, per sentir encara més, si era possible, el dolor. Però, per a ella no era més que un intent de continuar tot allò que havien estat fent junts des del moment que es van conèixer, feia ja dotze anys.

...

Era el primer any a la universitat. Grace estava cursant el grau de Belles Arts, no coneixia a molta gent a la facultat, ja que mai havia estat una persona de molts amics, perquè sempre deia que preferia estar envoltada de gent que se n'eixia de l'estàndard abans que no d'un ramat d'ovelles que feien el mateix i no tenien personalitat. Era el que ella anomenava, "persones interessants". Va ser el segon dia de la primera setmana del segon quadrimestre, a una classe d'escultura, quan va arribar un xic. Després de tant de temps, encara podia recordar-se de cada detall d'aquell moment. *D'entrada em va semblar un xic d'estatura baixeta, amb el cabell lleugerament arrissat, que vestia amb una dessuadora marró oversize i uns pantalons texans nugats a la cintura amb un cordó de sabata i unes vambes blanques.*

Va ser el cordó el que va fer que Grace es fixara en ell, era una cosa que no es veia molt i va saber que serien amics. Podia semblar un fet molt superficial, però per a ella, la roba era la seua manera d'expressar-se i estava segura que aquell xic seria bon amic seu, ja que tenia un estil propi. Sonà el timbre que indicava el final de la classe i de seguida es va dirigir a ell. Es va presentar:

– Hola, sóc Grace, Grace Forner. – va dir en un to molt animat i segur, però el xic no li responia, així que va preguntar-li – I tu... tu qui ets?

– Jo soc Ed i, perdona, però ara me n'he d'anar a la pròxima classe.– Després, va eixir amb rapidesa per la porta i va desaparèixer.

Grace es passava les classes d'escultura volent parlar amb ell, però Ed sempre eixia a corre-cuita de la classe. Fins que un dia, a l'última classe de teoria, el mestre els va demanar que es posaren en parelles per a les classes pràctiques següents. Ed no coneixia ningú i finalment va ser el professor qui va suggerir que s'ajuntara amb Grace, ja que ningú d'ells tenia amb qui fer el treball. Tot i que al principi les sessions d'escultura eren un poc incòmodes pel silenci, a poc a poc, gràcies a les moltes hores que van passar en aquella sala van poder conèixer-se l'una a l'altre. Per exemple, Grace es va adonar que darrere d'aquell Ed reservat que semblava ser en el seu primerencontre hi havia un xic molt simpàtic, extravertit i amb mil coses que el feien especial. Tanmateix, estava segura que ell se n'havia adonat de les moltes manies que tenia.

Quan vàrem acabar el projecte que havíem de fer junts, ja ens havíem fet inseparables i començàrem a quedar per les vesprades després de la universitat. Anàvem a la Biblioteca Pública de València del carrer l'Hospital, a la Filmoteca on posaven pel·lícules mudes en blanc i negre... A voltes, passàvem les vesprades en museus o visitant galeries d'art que es trobaven pel barri del Carme mentre passejàvem pels seus carrers... Féiem qualsevol pla i parlàvem de qualsevol cosa, però mai dels pares d'Ed. Feia unes setmanes que Grace li

havia presentat a la seua família, però Ed en negava a fer el mateix. Un dia que estaven prenent-se una tassa de xocolata i bunyols a Santa Catalina, Grace li va dir:

– Ei, ja fa temps que quedem junts, però mai he conegut ningú de la teua família. Què no serà el moment?

– Per a què vols conèixer als meus pares i al meu germà? Ni que fossem nòvios Grace! – va contestar-li Ed entre rialles.

Encara que quedàvem cada dia, passàvem moltes hores junts i ens estimàvem molt, ens havíem adonat que no teníem la connexió d'una parella. Així i tot, ningú d'ells s'havia molestat a fer un comentari al respecte perquè gaudien mútuament de la companyia.

– No ho sé, jo et vaig presentar als meus. Ja has vingut alguna vegada a dinar a ma casa i m'agradaria conèixer el lloc on vas créixer.

– Mira Grace, no vaig tenir una infància molt bonica i he perdut el contacte amb ells.

– Ui, i això? Com va passar? Per què? I no et fa llàstima? – va preguntar-li. Per a Grace, la seua família era un pilar fonamental en la seua vida i la relació d'Ed amb la seua li havia despertat molta curiositat. A més, solia fer tantes preguntes que a voltes, podia considerar-se un poc maleducada i indiscreta.

– Bé, t'ho conte perquè sé que no pararàs mai si no ho faig, però quan ho faça donem el tema per tancat. Ho promets?

– D'acord. T'ho promet.

– Sóc un xic transsexual. – va sentenciar Ed.

– Ah, no ho sabia. I això què té a veure amb la teua família? – va preguntar-li Grace.

– Doncs que els meus pares no em reconeixien com tal. Per cert, estic sorprès que no hages cridat ni fet cara de sorpresa. – va dir-li.

– Bé, no sé. És clar que estic agraïda que t'hages obert a mi, però pense que tampoc és una gran revelació com per a fer una festa. – va riure– ara, continua contant-me.

– Doncs, els meus pares sempre han sigut molt tradicionals i conservadors. No vaig saber el que em passava fins que no ho tractàrem en classe un dia a l'escola, quan tenia nou anys. A casa mai havien comentat res al respecte. Quan els ho vaig dir reaccionaren molt malament i m'internaren en un col·legi major de monges, d'on tampoc no guarde bons records. Només fer els divuit anys, me'n vaig anar de casa, vaig començar el procés hormonal i mai no hi he tornat. Per si t'ho preguntes, no em penedisc del que vaig fer. En aquella casa m'ofegava constantment, l'únic que recorde amb nostàlgia és el temps que passí amb el meu germà menut, que quan me'n vaig anar encara tenia dotze anys.

En compte de preguntar-li més coses sobre l'assumpte dels seus pares, Grace li va dir preocupada:

– Ostres ho sent molt, però i ara... on vius?

– En una habitació davant de la facultat. És molt xicoteta i compartisc la cuina amb altres estudiants, per això mai t'he convidat a vindre. Em feia un poc de vergonya. Ja saps, la teua casa és molt gran... i està situada en un dels barris més rics de València.

– Va, no digues ximpleries! Saps que mai et jutjaria per una cosa així. És més, en un futur ens independitzarem a un apartament junts. Ja veuràs!

– Què dius!!? Ni pensar-ho, no ho faces per mi que jo estic bé allà.

– No, no, si em ve de perles perquè ma mare porta ja uns mesos llançant-me indirectes. *Filla, saps quan m'agradaria tindre un gimnàs a casa? Però no ens queden habitacions lliures...* Em deia primer discretament i després es va convertir en *No t'agradaria ser més*

independent? fins que ja m'ho ha deixat clar, que per any nou em vol fora de casa. – va dir rient Grace – A mi no em suposa cap problema, sé que sempre tindrè als meus pares, però ma mare té raó, he d'independitzar-me.

...

El segon any començarem a viure junts. Ens organitzàvem molt bé en les tasques de la casa. Ed, expert en la cuina, preparava tots els menjars del dia i jo m'ocupava de la neteja i higiene els caps de setmana. Els diumenges agafàvem el metro i anaven a dinar a casa dels meus pares, que hi havien acollit Ed en la família com si fos un fill més. Després passejaven pels carrers de València per a tornar al seu apartament. Sempre paraven a una cafeteria que es trobava a mig camí i descansaven. Xerraven hores i hores allà dins i s'organitzaven la setmana següent. Va ser una d'aquelles vesprades quan Ed li va dir a Grace:

– Vaig a operar-me. Sempre he volgut fer-ho, he trobat el valor i crec que és el moment que em senta còmode amb el meu cos.

– Quan vas a fer-ho?

– Al setembre. Encara em queden unes quantes cites amb el metge per a concretar la data, però serà en uns mesos. Estaràs amb mi?

– Per descomptat. Bé, jo et donaré suport en el que calga, així i tot... no creus que deuries dir-los-ho als teus pares? És un pas molt important per a tu.

– No, Grace, ja saps el que opine al respecte. Estem millor separats.

Eixe va ser el final de la conversa. Grace sabia que per molt que l'estimara no podia fer res més per convèncer-lo.

Al setembre, abans de començar el tercer curs de carrera, Ed es va fer una mastectomia. Mentre estava a la sala d'operatoris, un xic jove es va passar a veure com estava. Era el seu germà Marc i semblava un poc nerviós per la situació.

– M'he assabentat que operaven a la meua germana... perdó, germà, i volia passar a veure com li anava.

Al principi Grace es va sorprendre. Pareixia que finalment el seu amic sí que havia parlat sobre l'operació amb la seua família. Això no obstant, els seus pares mai no van aparèixer a l'hospital. Quan Ed va despertar de l'anestèsia i es va trobar al seu germà a l'habitació es va sorprendre. Parlaren durant moltes hores sobre el que havien estat fent els últims anys i a partir d'eixe moment, Marc va visitar-los sovint i van reprendre el contacte.

...

En acabar la carrera, Grace va trobar un treball a una escola de pintura i ensenyava classe d'art als xiquets. Ella pensava que així tindria l'oportunitat de canviar tot allò roïn de la infància i fer-los veure el món amb uns altres ulls. D'altra banda, Ed es va dedicar a pintar quadres i vendre'ls per internet. Per a molts, podria semblar una ximpleria, però per a ell era una manera d'expressar tots aquells sentiments que tenia empresonats a dintre seu. A més, com no treia suficients beneficis de la venda, treballava a la cafeteria on anaven els diumenges. Eixa va ser la vida que durant molts anys van compartir els dos millors amics. Una vida tranquil·la, estable i que semblava ser per sempre.

...

Feia tres mesos es van organitzar diverses manifestacions al llarg de tot el territori per defensar els drets de les persones transgènere. *Nosaltres vàrem assistir a la de València. Sempre havíem pensat que la millor manera de canviar el món era fent alguna cosa al respecte.* Per això, quan hi havia un moviment que defensara qualsevol assumpte que els preocupava alçaven la seua veu i eixien als carrers.

Era una protesta pacífica, portaven cartells i cridaven lemes a l'uníson amb els altres. L'escena era vertaderament de pel·lícula, hi havia milers de persones reunides davant de la porta de l'ajuntament, cadascuna amb els seus problemes i les seues preocupacions, però totes lluitant pel mateix objectiu. De sobte, un grup de radicals i extremistes que anaven en contra de la concentració van crear una revolta al centre. La gent va començar a córrer cap a tots els costats i sense cap direcció en concret. Es va crear una allau de persones, era un desordre absolut.

– Agafa'm de la mà. Així no ens separarem. – va dir Grace quan va veure la situació.

Vàrem córrer tot el que van poder. Tanmateix, sense que ens n'adonàrem, un grup de gent que anava corrent en l'altra direcció ens va envestir i va separar-nos. Jo m'hi vaig veure arrossegada per la força de la gent, però Ed va caure a terra i va ser xafat per tots aquells energúmens. Quan vaig poder reaccionar ja estava molt apartada d'on estàvem. Finalment, quan tot es va calmar un poc, vaig buscar Ed, li vaig trucar pel mòbil. Ell no contestava.

– Ed, sóc Grace. T'he perdut de vista. On estàs que no te trobe? M'estic començant a preocupar.

Grace va deixar-li molts missatges com aquell, però mai van ser contestats, perquè quan el va trobar estava al terra i sense vida. Ed no va tindre la mateixa sort que molts altres que van ser trepitjats. Quan les ambulàncies van arribar era massa tard i mai no va poder tornar a obrir els ulls.

CAPÍTOL II

– Ed ha mort.

Carmela va caure a terra desolada.

Feia uns minuts una xica anomenada Grace havia cridat al telèfon de Marc. El seu fill havia eixit a comprar el pa i s'havia oblidat el mòbil a la tauleta del rebedor. Carmela l'havia deixat sonar, perquè no volia sobrepassar la seua privacitat. Però, el mòbil va sonar una segona vegada, una tercera i una quarta. Al final, va anar a veure qui era la persona que insistia tant a parlar amb Marc i quan a la pantalla aparegué el nom d'Ed el va agafar de seguida. Enyorava parlar amb ella, escoltar la seua veu i veure-la deambular per casa. Suposava que, pel que li havia estat contant Marc aquests últims mesos, la veu li havia canviat pels processos hormonals als quals s'estava sotmetent, però a pesar de tots els anys que havien passat separades, continuava sent la seua filla i l'estimava. Així, va agafar el mòbil esperant escoltar una veu robusta i greu, però en canvi, la veu que li va parlar era dolça i trista.

– Marc, soc Grace. Una cosa molt greu ha passat.– deia la xica entre plors.

– Oh, perdona jo no...– es disposava a corregir-la, però Grace va continuar i li va donar la notícia que mai no s'esperava escoltar. La seua filla era morta.

Només entrar, Marc es va trobar a sa mare gitada al terra, abraçant-se les cames i mig inconscient. En despertar-la d'aquella tristor, Carmela li va explicar el que havia succeït i Marc va començar també a plorar. El seu germà, amb el qui va recuperar el contacte feia tan sols uns mesos ja no hi era en aquest món. Però, va haver de fer-se el dur, perquè sa mare el necessitava. Després de calmar-la un poc, Carmela va anar a banyar-se. Mentre es dutxava, Marc va anar al pis de Grace i Ed.

Grace m'havia contat el que havia passat. El meu germà havia mort ahir a una manifestació. Després d'escoltar cada detall d'aquell maleït dia vaig decidir anar-me'n. Ma mare es trobava sola a casa i de segur que em necessitava.

– Espera, abans, entra a l'habitació d'Ed i agafa el que vulgues. Potser estiga tot un poc desordenat, perquè no he tornat a entrar des del dia que va morir.

Allà, Marc va conèixer un poc més del seu germà. Fins i tot quan ja no estava podia sentir-se a prop. Va veure una caixa plena de discs de vinil de grups que alguna vegada li havia comentat, unes quantes dessuadores que s'havien anat compartint les últimes setmanes i una paret reblida de fotografies on es podia llegir tota aquella vida que un dia va ser la del seu germà. *Hi havia algunes on estàvem els dos junts i mentre mirava i descobria la seua intimitat hi vaig trobar una fotografia on apareixia la meua família. Era una foto de quan jo tenia sis anys, temps abans que el meu germà s'independitzara. Semblàvem tan feliços els quatre, quan no hi havia tantes complicacions en la vida.*

Es va emportar algunes coses per tindre-les ell a casa, Entre elles, algunes pintures que li havien agradat, les altres se les quedaria Grace, que, al cap i a la fi, era ella qui havia estat al costat d'Ed quan més ho necessitava.

En arribar a casa, carregat de tots aquells records es va trobar amb una escena que mai s'hauria pogut imaginar. Sa mare, en compte d'estar en el llit, recolzada i descansant, es trobava fent el sopar. Son pare, al sofà i mirant la televisió, com sempre. En veure'l entrar li va demanar que anés a parlar amb ell.

– Ja m'ha contat ta mare el que ha passat. No pense permetre que per la mort d'eixa persona caiga cap llàgrima, no s'ho mereix. Ella ja no era part d'aquesta família, quasi una desconeguda. Així que deixa les coses aquestes al fem que hi ha al cantó del carrer i puja, que ta mare està fent el sopar.

– No. Ed era el meu germà i era ELL, no ella. – va dir Marc, i se'n va anar corrents a la cuina a parlar amb sa mare.

– Mare, vas a fer el que diga el pare una vegada més. De veritat et deixaràs dur per ell? No m'ho crec. Era el teu fill i sé que l'estimaves d'amagades del pare, però et fa por reconèixer-ho fins i tot quan ja no hi és.

– Marc, fill...no m'ho faces més difícil. Fes cas tu també al pare i baixa a tirar el fem. Té. – i li va donar dues bosses de fem.

– Açò és increïble! – va dir entre plors i crits Marc.

Aleshores, son pare s'alçà del sofà i es va dirigir a la cuina. Es va plantar davant d'ell i li va pegar una bufetada.

– Para ja de muntar aquest escàndol. Els veïns pensaran que estem bojós i no plores, que els homes no ploren.

– No s'ho pensen. És que en aquesta casa esteu bojós. Ja no ho aguante més. Me'n vaig.– i així, va eixir per la porta, entre llàgrimes. Però, aquesta vegada no eren de tristesa, com ho va fer unes hores abans, eren de ràbia. Ràbia perquè son pare era un intolerant, irrespectuós i sa mare s'amagava indefensa sota la seua ombra. Ràbia perquè no li agradava el que estava sentint en eixe moment, odiava els seus pares i enyorava el seu germà, l'única persona de la família amb la qual, durant el poc temps que havien passat junts, va sentir ser realment estimat. Sense pensar-ho es va dirigir a casa Grace, on havia anat ja moltes vegades a refugiar-se després d'una rinya amb els seus pares, però aquesta vegada seria diferent, perquè Ed ja no estava per fer-li costat.

Els dies següents els van passar organitzant el funeral d'Ed. Volien que fos perfecte i que reflectira vertaderament qui era ell. Ho van intentar fer el millor que saberen, però mai s'havien trobat en aquella situació i ambdós estaven anímicament enfonsats. Sentien que els faltava alguna cosa, trobaven molt a faltar a Ed.

– Enyore l'olor que feia l'apartament cada dia que entrava i ell estava cuinant.– va dir un dia Marc.

– Sí, sempre s'oblidava de tancar les portes – va contestar-li Grace en un mig somriure amagat – però que bé que cuinava. Ara fa dies que menje tonyina en llanda i arròs

precuinat. Jo també trobe tantes coses en falta, com ara les pintures escampades per tots llocs quan es posava a pintar un quadre

– O la seua cançó preferida sonant a totes hores, o les seues idees disbaratades. En realitat, trobe a faltar cada xicoteta cosa que el feia especial.

– No hem de trobar-ho tot a faltar, vols que posem la cançó? Tal vegada el podem invocar amb els nostres records.

I així ho van fer. El primer dia només escoltar les primeres notes de *Matilda* de Harry Styles es van posar a plorar, el segon dia van escoltar-la tot recordant Ed i el tercer la van ballar en honor a ell. Era una cançó que el representava en molts aspectes, tractava d'un xic que era homosexual i havia sigut rebutjat per la seua família i de com havia reconstruït la seua vida amb altres persones que sí que l'estimaven.

Després d'haver elegit tot –les flors, l'església, la mortalla d'Ed, el fèretre...– cinc dies després de la seua mort, el soterrarien. Van avisar els amics i familiars més propers, fins i tot Marc va telefonar als seus pares, però no li van agafar la trucada. Fins i tot, Marc havia anat a sa casa i havia tocat al timbre diverses vegades, però no li obriren la porta. No obstant això, els havia deixat una carta a la bústia.

Pare, Mare, soc el Marc, dimecres 12 és el soterrament d'Ed.

M'agradaria que vinguéreu i tinguéreu l'oportunitat d'acomiar-vos d'ell,

estic segur que en el fons és el que ell hauria volgut.

Amb molta estima,

Marc

Esperaven que fora una missa tranquil·la, amb poca gent i coneguda, però en arribar a l'església es van trobar amb centenars de persones. Després de molts comentaris,

compartir posts i retuitejar fils d'informació, la mort d'Ed s'havia fet viral els passats dies a Internet i la comunitat LGBTIQ+ i altres havien anat per fer-los companyia en aquell dia tan complicat. Des del respecte i sense fer un espectacle, esperaven en silenci l'arribada dels familiars per expressar-los les seues condolences i acompanyar-los en el sentiment de la pèrdua d'un ésser estimat. Per a ells, la mort d'Ed no havia sigut un accident, sinó un assassinat i un atemptat contra tota la comunitat. S'havien d'haver posat en contacte entre tots, perquè portaven un ciri encés a la mà i vestien de negre. L'escena era realment colpidora. Tota aquella gent, sense haver conegut Ed, havia volgut retre-li homenatge i dir-li adéu.

A dins de l'església, jo havia llegit un obituari molt bonic que havia escrit. Em penedia del temps perdut sense el meu germà i de les circumstàncies de la seua mort. Havia recordat aquells moments de la infantesa que havíem passat junts i els últims anys en els quals havien pogut tindre una relació germà-germà vertadera, sense fronteres o separacions. Amb les seues paraules semblava que l'esperit d'Ed estiguera present, perquè totes les persones presents el van sentir un poc més a prop i a moltes d'elles els va caure una llagrimeta, fins i tot a una dona que havia arribat un poc tard i es trobava asseguda en l'últim banc, entremig de la multitud.

En acabar tota la cerimònia i una volta Ed descansava finalment en pau, Grace i Marc es van prendre el seu temps per agrair a tots els que havien anat al soterrar. Fins i tot, contestaren les preguntes dels mitjans de comunicació, que esperaven com aus carronyeres grans titulars per a l'endemà. Encara que altres s'haurien negat, per a ells era una forma de contar la història d'Ed i donar visibilitat a les persones transsexuals, que al capdavant era el que sempre havia volgut ell.

Quan ja es disposaven a tornar a casa, una dona va apropar-se a Marc i li va donar una abraçada, era la Carmela. Finalment, mig d'amagades s'havia decidit a desobeir les ordres del seu marit i havia anat a acomiadar-se d'Ed, a qui tant havia estimat en secret.

CAPÍTOL III

- Mamà, no esperava que vinguéreu, no em vau respondre al telèfon ni a la carta...
- Ha sigut una decisió d'última hora, he aprofitat que ton pare se n'anava a veure el futbol amb els amics per vindre. L'elegia que has llegit ha estat preciosa.
- Moltes gràcies, era el mínim que podia fer per ell. Però, aleshores el pare no ha vingut?
- No, Marc, ja saps com és ell respecte a aquestes coses...
- No, no ho sé. Perquè és el seu fill i no és ni per vindre al seu enterrament. Em pareix increïble, fins on arriben algunes persones!
- Bé, fill, no t'ho prengues tan seriosament. Jo he d'anar-me'n, el pare m'està esperant. Vols vindre a casa a sopar? Encara l'he de preparar.
- No, em quede amb Grace. Fes-li saber al pare que no li ho perdonaré mai. – va pronunciar fermament Marc, i després li va donar l'esquena a sa mare.

Carmela, va anar-se'n en silenci. De tornada a casa pensava què havia fet mal, la seua filla havia mort i feia una dècada que no parlava amb ella i ara, el seu fill no volia saber res d'ells. Quina família havia creat? Com havia educat els fills? Quan es va començar a desfer el conte de fades que creia haver construït a la seua casa? Estava tot a la seua ment? Entre pensament i pensament es va veure davant del portal de sa casa. Quan hi va entrar Paco ja estava allí, havia tornat de veure el partit i ara estava al sofà veient el resum i les millors jugades. Estava malhumorat perquè el seu equip havia perdut i a sobre la seua dona no estava en casa quan ell havia tornat.

- On has anat Carmela? – va preguntar-li de sobte impetuosament.
- A la cerimònia del soterrament d'Ed. – va dir ella breument.

– Qui és Ed?

– El nostre fill.

– No, jo de fill sols en tinc un i es diu Marc i de la xica que un dia va ser la meua filla no en vull saber res. El que hauries de fer és estar a casa i preparar el sopar, que estic famolenc i ja és hora.

Així va acabar la conversació. Carmela va anar a la cuina i es va posar a la feina. Els dies següents, a casa regnava la monotonia, que va acabar fent-se insuportable. Sense el Marc per xarrar amb ella es passava el dia fent tasques de casa i quan Paco arribava del treball seien en silenci a la taula. En acabar, la desparava, rentava els plats i es gitava a dormir.

Fins que un dia, netejant les prestatgeries de la biblioteca va trobar un quadre d'Elisa. L'havia pintat la matinada de Nadal. Carmela recordava com portava mesos demanant-los les pintures, perquè la seua filla volia aprendre a pintar, però com eren molt cars, va ser en Nadal quan havia aconseguit estalviar diners i havia anat a la papereria i havia comprat unes per fer feliç a la seua xicoteta. Encara recordava la cara d'orgull què havia fet quan havia acabat el seu primer quadre, aquella pintura d'un camp de gira-sols. Després, portada pels records, es va asseure al sofà i va treure de les golfes una caixa amb tot el que l'Elisa s'havia deixat abans de fugir de casa. Hi havia algunes peces de roba que mai s'havia arribat a posar, perquè li havien semblat molt femenines, un dels seus peluixos preferits del qual mai no s'havia separat en els seus primers anys de vida, algunes nines que mai havia arribat a utilitzar i altres quadres que havia pintat durant la seua adolescència. A Carmela sempre li havien agradat, perquè demostraven l'evolució i el desenvolupament de la tècnica que havia tingut al llarg dels anys, però ara que les tornava a observar després de tant de temps, li semblaven molt obscurs. La solitud i destrucció destacava en totes les pintures, segurament estava intentant representar el que sentia dins seu. Quina tristor més gran va experimentar en aquell instant. Com podia la seua Elisa haver sofrit així? Sempre havia

pensat que quan era xicoteta havien tingut una connexió especial de mare i filla, però ara dubtava que mai haguera arribat a conèixer-la vertaderament.

Aleshores, va cridar a Marc i li va preguntar què havia fet mal amb Elisa.

– Doncs mare, el primer que vas fer mal és dir-li Elisa i tractar-lo en femení. Ell era Ed, sempre ho havia sigut, sols que va nàixer en el cos equivocacat. Ed va lluitar molt per ser qui volia ser i ho va fer tot sol, perquè mai el vam ajudar. Perquè jo era molt xicotet per poder entendre el que li passava i vosaltres perquè no vàreu voler. Mai el va reconèixer com a Ed, fins i tot ara que ja no està amb nosaltres. De totes maneres, sobre com se sentia ell, no en sé del tot bé res. Ara et passaré un enllaç a una pàgina digital amb molta informació sobre la comunitat LGTBIQ+ i les persones transgènere. De segur que t'ajuda i m'alegre que vulgues informar-te sobre açò.

A la pàgina que li havia passat hi havia informació sobre l'orientació sexual, els gèneres no-binariis, els queer i totes aquelles identitats que no eren normatives o com deixa en la pàgina, cis hetero. Moltes coses no les sabia, a la seua època ser gai estava mal vist i totes les altres formes de ser o estimar no s'havien començat a plantejar a la societat. Carmela es va sorprendre de la diversitat que existia en el món actual. Llavors, va entrar en l'apartat de les persones transgènere i va llegir sobre la dificultat que tenen en estimar-se i estar a gust amb el seu cos, les lleis polítiques que no els faciliten ser qui són i totes les batalles que han de guanyar per viure tal com volen. El procés hormonal que algunes decidien seguir, ja que no era obligatori, les sessions obligatòries en el psiquiatra que molts països obligaven... També contava la dificultat i inseguretats que tenien per ser acceptades per la resta de la societat i sobretot la por de ser rebutjats pel seu entorn familiar. Llavors, va recordar que el van prendre per boig quan intentava sincerar-se amb ells sobre qui era en realitat. Van deixar sol al seu fill en aquella situació tan important, què fort havia d'haver sigut per poder eixir-se'n tot sol. Ara, encara no ho entenia completament, però almenys ho intentava. Potser, hauria hagut de tindre una ment més oberta des del principi, es deia a ella mateixa.

A poc a poc, amb el pas dels dies, després d'haver aprofundit al respecte i sentir-se informada es va penedir d'haver-lo tractat així o de no haver acceptat l'identitat del seu fill. Per això, un dia sopant va trencar el silenci i li va preguntar al seu marit:

– Ho porte pensant unes setmanes i, pense que vam fer mal moltes coses amb l'Ed, no creus? Ara que m'he informat, l'entenc millor. Ho hauria d'haver fet molt abans, fa dècades. Li hauria estalviat molt de sofriment, al pobre.

– Quina mania que tens Carmela, deixa-ho estar, jo no vull saber res i tu tampoc deuries. Els morts morts estan, deixa't de calfar el cap.

– Au va, no digues això. Estic segura que si t'informes tu també opinaràs el mateix que jo. He pensat que fins i tot podem fer algun donatiu a una organització i ajudar a la resta de la comunitat, ja que no ho vam fer per Ed, entens.

– T'he dit que no vull saber res! – va sentenciar a crits Paco.

– No t'entenc de veritat, pensava que podria obrir-te la ment, però es veu que és impossible.
– va dir enfadada.

Paco va alçar-se i va fer intenció de pegar-li, però per sort la Carmela va tindre reflexos i els va esquivar ràpidament va córrer cap a la seua habitació, va fer les maletes i va marxar, sense mirar enrere. En canvi, Paco va tornar al seu seient, es va acabar el seu tros de pollastre i se'n va anar al sofà, ja que estava segur que la seua dona tornaria penedida.

No obstant això, Carmela es va instal·lar en un hotel durant unes setmanes i, separada del seu marit, va entendre que Paco no era un bon home i l'únic que feia era retenir-la en la seua possessió, així que li va demanar el divorci. Quan es va assabentar el seu marit no va fer res, no va lluitar per ella i després d'un setmanes els seus camins es van separar finalment. Després, es va reconciliar en Marc i va comprendre que en la seua família, fins que Paco canviara d'actitud, sols es necessitaven ells dos, no volia estar sota el recer de

ningú. Uns mesos després, Carmela va trobar feina en un supermercat i junt amb els diners de la pensió que li passava Paco mensualment, va comprar-se un apartament xicotet. Així va seguir la seua vida, a vosaltres lectors vos pot semblar avorrida, però per a ella que acabava d'eixir de la cova i començava a viure i gaudir-la, tot era nou.

A més, Grace i Marc li van proposar crear una organització d'ajuda per als familiars de les persones transsexuals i donar suport psicològic als pares, acompanyant-los així en el procés dels seus fills i filles. La idea li va semblar genial i perfecta per a ella. Per això, va decidir fer-se càrrec de fer-la realitat i gràcies al finançament de la venda de quadres d'Ed, que s'havia disparat després de la seua mort, van aconseguir estalviar prou diners per a fer realitat el projecte. *Tot per tu*, el nom del centre, era un centre on es feien xarrades mensuals i grups de reflexió per als pares, perquè cap d'ells cometera la mateixa errada que ella.

...

Hola Ed, perdona per tot. M'haguera agradat vindre abans a visitar-te, però després de totes les pedres que et vam posar en el teu camí no em sentia digna de fer-ho. Soc conscient que ha passat molt de temps, ja fa un any que vas morir, però espere que ho entengues. Cada volta intente ser més tolerant i alliberar-me dels prejudicis que tenia. De vegades, culpe a la societat i la forma en la qual em van educar per tot el que et vaig fer passar, però en realitat vaig ser jo qui va decidir fer-se a un costat. La por a alò desconegut ens va separar i ara que sé com et senties, l'únic que puc fer és penedir-me per no haver investigat i après més sobre la teua situació per fer-te costat. Ara, el dolor del meu cor és tan intens que plorea cada volta que et recorde. No obstant això, cada dia intente tirar endavant i ser una millor versió perquè estigues orgullós del que soc. Així que, encara que supose que ho hauràs vist des del cel o des d'allà on vagen les ànimes, he fundat una institució amb l'objectiu d'ajudar a altres persones transsexuals i a les seues famílies. És una de les formes amb les quals demane el teu perdó. Per cert, ton pare i jo ho hem deixat, crec que també era un obstacle

en la nostra felicitat, a tu no et deixava ser qui volies i a mi em frenava en cada pas que donava, la meua vida no avançava. Però, la nostra família també va tindre temps bons, els moments que vaig passar amb Marc i tu els recorde sempre amb alegria i recórrec a ells quan pense en tu. Per això, espere que tu també els recordares amb un somriure a la cara. – deia a la tomba Carmela, aleshores, va veure l'hora i va concloure – Ara, he de tornar a casa, Marc ve a sopar aquesta nit i encara he de preparar el seu plat preferit, el pollastre al forn, ho recordes? Tot i això, vindré tantes vegades com puga i et faré companyia. T'estime, fins prompte – es va acomiadar mentre deixava el cementeri.

Allí, encara hi havia alguns regals que la gent havia anat deixat els últims mesos, però cada volta menys persones passaven a visitar-lo. Amb el temps, s'havia convertit en una persona més per totes aquelles que una vegada va ser un heroi. Fet i fet, havia sigut un més lluitant per la seua llibertat, que és el que la majoria fem dia a dia, sols que mai va tindre vertaderament l'oportunitat de ser-ho. En tot cas, al cap i a la fi, Grace, Marc Carmela i inclús a voltes Paco d'amagades, hi anaven de tant en tant. Perquè en el fons eren qui sempre l'havien estimaven, fins i tot quan ja no estava.